

Et Fleertal, H. Hage, Jensen, Jessen, Kraiberg, Rugaard, Schovelin og Tscherning, anseer det for ønskeligt, at Commissionens Protokoller optage saa omstændelige Oplysninger om de Skattepligtiges Formuesforhold som muligt, og foreslaaer, at der til Slutningen af Paragraphen føies:

Commissionens Protokoller indrettes og føres efter Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelser.

Hele Udvalget foreslaaer endvidere tilføjet:

„Eigningscommissionens Medlemmer ansætte Hverandre til Skatteindtægt, saaledes at det Medlem, om hvis Skatteansættelse der er Tale, fratræder efterat have givet de fornødne Oplysninger.“

ad § 12.

Medens Hage, Jensen, Jessen, Rugaard, Schovelin og Tscherning antage, at denne Paragraphs Bestemmelser ere uforenelige med en rigtig Opfattelse af Indkomstskattens Betydning og let kunne give Anledning til Uligheder og Misbrug, hvorfor vi foreslaae, at Paragraphen ganske udgaaer, finde vi, Kaysen, Kraiberg og Larsen, at de i Paragraphen tilføjede særlige Hensyn bør nærmere betegnes ved at tilføje efter Ordet Forhold „saasom de den Enkelte som Familieforsørger, paa Grund af Gjæld eller andet Egnende paahvilende Byrder“.

ad § 13.

Hage, Jensen, Kraiberg, Rugaard, Schovelin og Tscherning foreslaae, at der sættes en Grænse for Indkomstskattens Størrelse, som ikke kan overskrides uden den lovgivende Magts Samtykke, og at der derfor føies til Paragraphen:

„Indkomstskatten kan ikke udskrives med et større Beløb end 3 pCt. af den samlede Skatteindtægt.“

Udvalgets øvrige Medlemmer antage vel, at der ikke er Sandsynlighed for, at de communale Fornødenheder skulde kræve en saa høi Beskatning som 3 pCt. eller derover, og

at Forslaget forsaavidt er upraktisk, men de finde dog, at det staaer i Strid med den for faa Aar siden Communen indrømmede Myndighed, og at det vilde være urigtigt at nægte Communalbestyrelsen Ret til at udskrive højere Indkomstskat, hvis overordentlige Omstændigheder skulde gjøre det fornødent, hvorved maa bemærkes, at hvis Lovforslaget bliver uforandret, vil der ikke kunne thses til Paalæg paa Afgifterne af de faste Eiendomme. Ogsaa vil det erindres, at Overpræsidenten efter Loven af 4de Marts 1857 § 4 er berettiget til at gjøre Indsigelse imod en saadan Skatteudskrivning som en forbærvelig Foranstaltning og derved at bringe Sagen til Afgjørelse af Indenrigsministeren.

In subsidium foreslaaes af Kaysen og Larsen tilføjet:

„medmindre Kongen dertil giver sit Samtykke“.

ad § 14.

Da Selvangivelseslister ligesaa vel trænge til Offentlighedens Control som de ved Commissionen uden Selvangivelse stete Ansættelser, og da det kan iindgaaes at betegne de Selvangivende som saadanne, foreslaae vi, at Offentliggjørelsen kommer til at omfatte alle Skatteydere, og at de to første Punctummer affattes saaledes:

„Efterat Egningen er tilendebragt, udarbejdes en Fortegnelse over Skatteyderne med Angivelse af deres Bolig og med følgende Rubrikker: den antagne Indtægt, Skatteindtægt Medsættelse i Henhold til § 6 og § 12, Indkomstskat, dog saaledes, at det ikke af Fortegnelsen kan erfares, hvilke Skatteydere der have brugt Selvangivelseslister.“

Hvis § 12 bortfalder, maatte af dette Forslag udgaae Ordene „og § 12“.

For at forhindre Misbrug af Afgangen til at faae Fortegnelserne udleverede foreslaae vi, at der efter „udleveret“ tilføies „imod en fastsat lav Betaling“.